

Smutná minulost

Při letních procházkách s babičkou jsem vždycky obdivovala malý dřevěný domek na polosamotě u lesa. Minulé léto jsem se seznámila i s jeho obyvatelkou – příjemnou paní Kovaříkovou. Zнала se s babičkou a ten den nás pozvala do altánku na právě upečený borůvkový koláč. Když jsem jí poněkolkáté pochválila krásný domek a bydlení jako v pohádce, smutně se na mě podívala a pak mi začala vyprávět tento příběh:

„Je to krásný domeček, Barunko. Ale nejsem v něm ráda. Tohle pohádkové místo mi v životě nepřineslo moc štěstí. Před více než třiceti lety tu stával jiný, o něco větší dům. A vedle domu také stodoly a chlév. Přistěhovala jsem se na tuto samotu k mému muži Pepíkovi. Pepík byl velice hodný a šikovný. Celé vesnici opravoval všechno, co jezdilo. Jeho největším koníčkem byly staré motorky, které sbíral a opatroval jako poklad.

Ten červencový večer zase Pepík s kamarády dlouho opravoval ve stodole něčí auto. Já jsem šla spát docela brzy. Po půlnoci mě probudilo hlasité bouchání na okna a křik, že hoří. Vyděšená jsem probudila Pepíka a rychle jsme vyskočili z okna na zahradu. To, co jsem uviděla, mi vyrazilo dech a srazilo mě na kolena. Stodola byla celá v plamenech, hořel i chlév a oheň už zasáhl i část domu. Do děsivého hučení a praskání se ozvaly sirény prvních hasičských cisteren, které se po hrbolaté kamenité cestě blížily k nám. Hasiči dělali, co mohli. Byl to těžký boj ve špatném terénu, bez přístupu k vodě. Lidé z vesnice, kteří nás probudili a tím vlastně zachránili, chtěli mě i Pepíka odvést pryč, abychom tu zkázu neviděli. Pepík se ale najednou rozběhl směrem k hořící stodole a ztratil se v černém dýmu. Chtěl zachránit aspoň jednu motorku ze své celoživotní sbírky. Křičela jsem jako smyslu zbavená. Ještě jsem viděla, jak se za ním do ohnivého pekla pustili dva hasiči. Pak jsem omdlela.

Vnímat jsem začala až ráno v nemocnici. Bylo mi jasné, že z našeho bydlení nezůstalo téměř nic. Ale v té chvíli mě zajímalo jen jediné: Co je s Pepíkem? Pepík se s popáleninami léčil více než rok. Ale žil. Zato jeden z hasičů, mladý kluk, takové štěstí neměl. Zemřel pod troskami stodoly...

Ve vesnici nám nabídli náhradní bydlení ve školním bytě. Když jsme se z té hrůzy trochu vzpamatovali, začal ještě nedoléčený Pepík s pomocí kamarádů a finanční sbírky dobrých lidí stavět nový domek. Tento domek. Nikdy se ale nesmířil se ztrátou všeho, o co přišel svou neopatrností. Požár totiž vzniknul po osudné opravě auta v dřevěné stodole. Hlavně si však Pepík dával za vinu, že kvůli němu zemřel mladý hasič. Denně se tím trápil a pět let po ohnivém

neštěstí zemřel na infarkt. Zůstala jsem tu sama s hromadou smutných vzpomínek a panickým strachem z ohně. Ale už brzy to tady prodám a odstěhuju se do města.“

Paní Kovaříková se během zimy opravdu přestěhovala do městského bytu. V dřevěném domku teď bydlí nějaká mladá rodinka. Já si ale určitě při každé procházce k lesu vzpomenu na smutnou minulost tohoto krásného pohádkového bydlení.

kategorie: L 2
jméno a příjmení autora: BARBORA ZEMANOVÁ
věk autora: 11 LET
adresa bydliště: KOZLOVICE 933, 739 47, KOZLOVICE
kontakt na zákonného zástupce (tel. číslo, e-mail):
japuc@email.cz
název školy (SDH, dětské organizace apod.): ZŠ a MŠ KOZLOVICE,
přísp. organizace
třída: 6.A
adresa školy (SDH, dětské organizace apod.): ZŠ a MŠ KOZLOVICE,
KOZLOVICE 186, 739 47, KOZLOVICE
kontaktní osoba (tel. číslo, e-mail): info@skola.kozlovice.cz
Generální souhlas se zpracováním osobních údajů udělen: ANO NE